

בש"פ 500/19 - ז א ג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 500/19

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

העותר:

ז א ג

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

תאריך הישיבה:

עתירה לגילוי ראיה חסויה
כ"ח בשבט התשע"ט (3.2.2019)

בשם העותר:

עו"ד דרויש נאשף

בשם המשיבה:

עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. לפני עתירה לפי סעיף 44 לפקודת הראיות [נוסח משולב], התשל"א-1971, לגילוי ראיות החוסות תחת תעודת חיסיון שנחתמה על-ידי שר הביטחון ביום 26.3.2018, במסגרת תפ"ח 48082-12-17 המתנהל בבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

2. בתמצית בלבד אציין כי ביום 24.12.2017 הוגש נגד העותר כתב אישום המונה שני אישומים.

במסגרת האישום הראשון יוחסו לעותר עבירות של ניסיון לרצח שהינו מעשה טרור, לפי סעיף 305(1) לחוק

העונשין, התשל"ז-1977, בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016; וכן החזקת סכין שהינה מעשה טרור, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור.

במסגרת האישום השנייוחסו לעותר עבירות של החזקת נשק, לפי סעיפים 144(א) לחוק העונשין רישא וסיפא; שיבוש מהליכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; סיוע לאחר מעשה, לפי סעיפים 260 ו-261 לחוק העונשין; וכן הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

3. בפתח הדיון הניח בפניי בא-כוח המשיבה פרפראזה חדשה שהועברה לידי בא-כוח העותר לאחר שהוגשה עתירתו.

4. במהלך הדיון שהתקיים לפניי הבהיר בא-כוח העותר כי אין בפרפראזה החדשה כדי להניח את דעתו, ועל כן חזר בהרחבה על מכלול טיעוניו כפי שהובאו בכתובים.

לשיטת בא-כוח העותר, חומר החקירה החסוי, ובפרט זה המתייחס ל"הליך הדיבוב שעבר העותר בטרם מסירת אמרותיו, הן בפני שירות הביטחון הכללי והן בפני משטרת ישראל, ובעיקר בדגש לעניין אלה שנמסרו ביום ה', 12.11.2017", מהווה חלק בלתי נפרד ממסכת ראיות שיש בהן כדי לסייע להגנת העותר, ועל כן מוצדק להורות למשיבה להעבירו לידי.

5. בהסכמת בא-כוח העותר, התקיים לפניי דיון במעמד בא-כוח המשיבה ונציגי שירות הביטחון הכללי בלבד. במהלך הדיון עיינתי בחומר החקירה החסוי ושמעתי הסברים באשר לטיבו ומהותו, בין היתר בראי סברותיו והשגותיו של בא-כוח העותר, ובסיומו הועבר החומר לעיוני.

6. לאחר שעיינתי במכלול החומר שהונח לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי חומר החקירה החסוי אכן נכלל בגדרם של הנושאים המצוינים בתעודת החיסיון, וכי אי גילוי נדרש לשם שמירה על ביטחון המדינה.

7. נוסף על כך, לא מצאתי כי החומר החסוי אשר גילוי מתבקש במסגרת העתירה חיוני לניהול הגנת העותר, בשים לב לקווי ההגנה כפי שהוצגו על-ידי בא-כוחובמהלך הדיון לפניי. משכך, ולאחר איזון בין הערכים הניצבים על כפות המאזניים – בטחון המדינה מזה וזכותו של נאשם לעיין בחומר החקירה הנוגע אליו מזה – לא מצאתי מקום להורות על גילוי החומר בו עסקינן.

כמו כן שוכנעתי כי המשיבה פעלה בהגינות בהבאת מלוא החומר הראייתי שאותו ניתן להעמיד לרשות העותר – לרבות הפרפראזה העדכנית שהועברה לידי בא-כוחו עובר למועד הדיון בעתירה – על מנת שישמש להגנתו.

8. אשר על כן, העתירה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח בשבט התשע"ט (3.2.2019).

ש ו פ ט
